

ພຣະຣາຊກຖຍໍຖືກາ

ກໍາຫນດເບຕທີ່ດິນ ໃນທົ່ງທີ່ຕຳນລທາງພູນ ອຳເກອເລີມພຣະເກີຍຮົດ
ແລະຕຳນລຄວນພັ້ງ ອຳເກອຮ່ອນພິບູລີ່ ຈັງຫວັດນຄຣີ່ຮຣນຮາຈ
ໃຫ້ເປັນເບຕປົງປົງປົງທີ່ດິນ

ພ.ສ. ២៥៥០

ກຸມືພລອດຸລຍເທິ່ງ ປ.ຮ.

ໄຟໄວ ຄວ ວັນທີ ១៤ ຂັນວາຄມ ພ.ສ. ២៥៥០
ເປັນປີທີ່ ៥២ ໃນຮັບກາລປັງຈຸນັນ

ພຣະນາທສມເຕີຈພຣະປຣມທຣມຫາກຸມືພລອດຸລຍເທິ່ງ ມີພຣະນຣາຈໂອກເປົກໂຕດເກົ້າ ។ ໃຫ້
ປະກາສວ່າ

ໂດຍທີ່ເປັນກາຮສນຄວງກໍາຫນດເບຕທີ່ດິນ ໃນທົ່ງທີ່ຕຳນລທາງພູນ ອຳເກອເລີມພຣະເກີຍຮົດ ແລະ
ຕຳນລຄວນພັ້ງ ອຳເກອຮ່ອນພິບູລີ່ ຈັງຫວັດນຄຣີ່ຮຣນຮາຈ ໃຫ້ເປັນເບຕປົງປົງປົງທີ່ດິນ

ອາສີຍໆອໍານາຈດາມຄວນໃນມາດຮາ ២២១ ຂອງຮູ້ຮຣມນູ້ມູ່ແໜ່ງຮາຈອານາຈັກໄທຢ ແລະມາດຮາ ២៥
ວຽກໜຶ່ງ ແໜ່ງພຣະຮານນູ້ມູ່ດີກາຣປົງປົງທີ່ດິນເພື່ອເກຍຕຽກຮຣມ ພ.ສ. ២៥៥៨ ຈຶ່ງທຽງພຣະກຣູ່ຄາໂປຣດເກົ້າ ។
ໃຫ້ຕາພຣະຣາຊກຖຍໍຖືກາເຂົ້າໄວ ດັ່ງຕ່ອໄປນີ້

ມາດຮາ ១ ພຣະຣາຊກຖຍໍຖືການີ້ເຮັດວຽກວ່າ “ພຣະຣາຊກຖຍໍຖືກາກໍາຫນດເບຕທີ່ດິນ ໃນທົ່ງທີ່ຕຳນລ
ທາງພູນ ອຳເກອເລີມພຣະເກີຍຮົດ ແລະຕຳນລຄວນພັ້ງ ອຳເກອຮ່ອນພິບູລີ່ ຈັງຫວັດນຄຣີ່ຮຣນຮາຈ ໃຫ້ເປັນ
ເບຕປົງປົງປົງທີ່ດິນ ພ.ສ. ២៥៥០”

ມາດຮາ ២ ພຣະຣາຊກຖຍໍຖືການີ້ໄໝໃຫ້ບັນກັນຕັ້ງແຕ່ວັນດັດຈາກວັນປະກາສໃນຮາຈກິຈຈານບໍລິສັດ
ເປັນຕົ້ນໄປ

ມາດຮາ ៣ ໄກສໍາດິນໃນທົ່ງທີ່ຕຳບລາຖາງພູນ ອຳເກົດເລີມພຣະເກີຍຮົດ ແລະ ຕຳບລຄວນພັງ ອຳເກົດ
ຮ່ອນພືບລົບຍີ້ ຈັງຫວັດນຄຣຄຣີ່ຮ່ອນຮາຊ ກາຍໃນແນວເບຕຕາມແພນທີ່ທ້າຍພຣະຮາຊກຸມໝົງການນີ້ ເປັນເຂດປົງກົງປົງ
ທີ່ດິນ

ມາດຮາ ៤ ໄກສໍາຮູມນຕີ່ວ່າກາຮກຮ່ວງກາຮຄລັງ ຮູມນຕີ່ວ່າກາຮກຮ່ວງເກຍດຣແລະສ່ທກຣີ້
ແລະຮູມນຕີ່ວ່າກາຮກຮ່ວງມາດໄທຢັກຍາກາຮຕາມພຣະຮາຊກຸມໝົງການນີ້

ຜູ້ຮັບສັນອັນພຣະບຣນຮາຊໂອງກາຮ

ໜ່ວນ ແລຶກກັບ

ນາຍກຣູມນຕີ່

แผนที่ท้ายพระราชบัญญัค

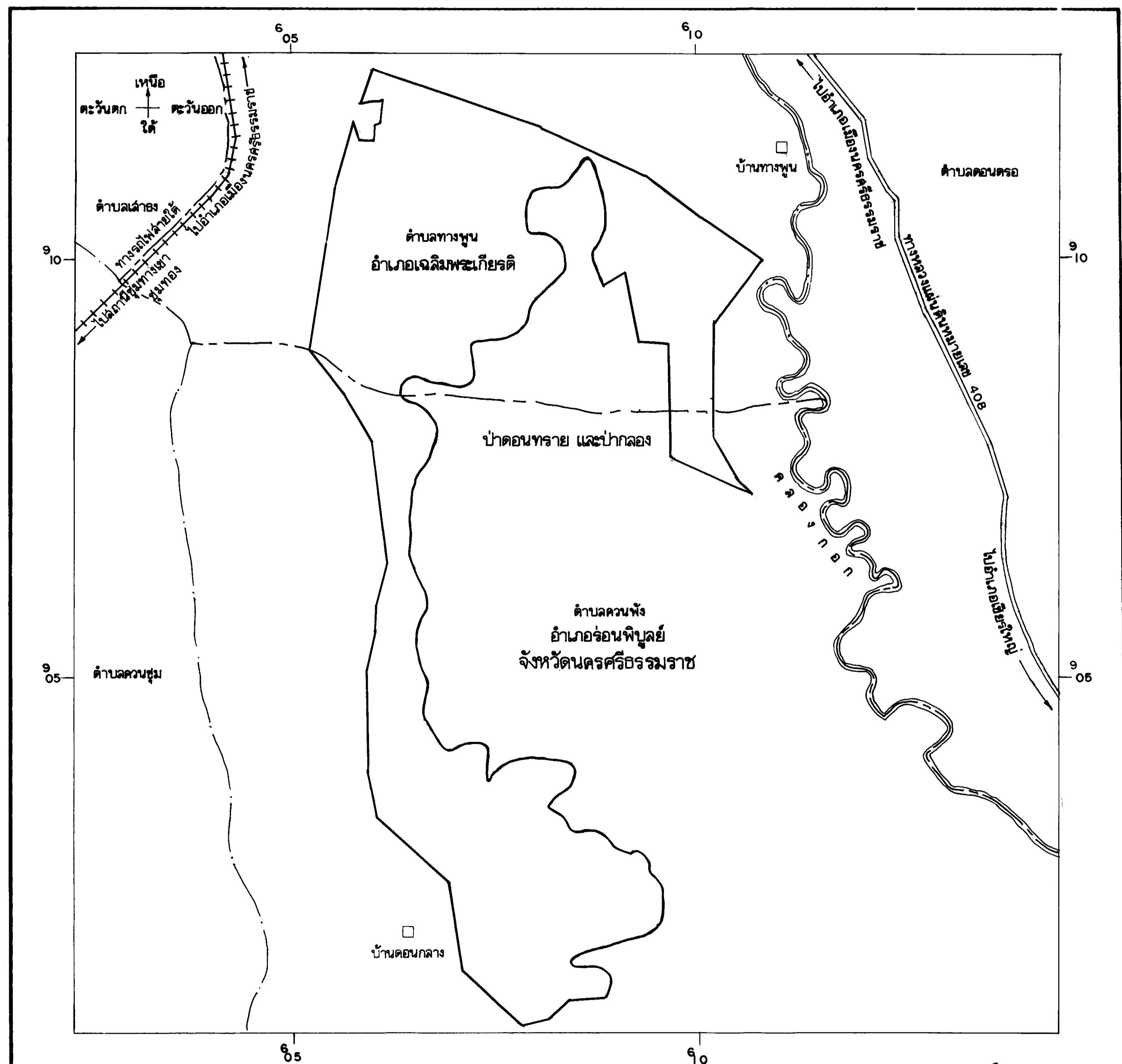
กำหนดเขตที่ดิน ในท้องที่ตำบลทางพูน อำเภอเฉลิมพระเกียรติ และตำบลควนพัง อำเภอร่อนพิบูลย์ จังหวัดนครศรีธรรมราช

ให้เป็นเขตปัจจุบันที่ดิน

พ.ศ. 2540

มาตราล่วง 1 : 50,000

กิโลเมตร

เครื่องหมาย

- แนวเขตปัจจุบันที่ดิน
- - - เขตอื่นๆ
- - . เขตตำบล
- ทางหลวง
- ทางรถไฟ
- คลอง
- หมู่บ้าน

(นายทวีสุข ปัญญาอรรถ)

รักษาการผู้สำรวจ

ผู้อำนวยการกองจัดการปัจจุบันที่ดิน

(นายสุทธิพร จีระพันธุ์)

เลขที่การสำนักงานการปัจจุบันที่ดินเพื่อเกษตรกรรม

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ คือ เนื่องจากในท้องที่ตำบลทางพูน อําเภอเฉลิมพระเกียรติ และตำบลควนพัง อําเภอร่อนพิบูลย์ จังหวัดนครศรีธรรมราช มีเกษตรกรผู้ไม่มีที่ดินประกอบเกษตรกรรมเป็นของตนเอง หรือมีที่ดินเล็กน้อยไม่เพียงพอแก่การครองซึ่พ หรือต้องเช่าที่ดินของผู้อื่นประกอบเกษตรกรรมอยู่เป็นจำนวนมาก สมควรกำหนดเขตที่ดินในท้องที่ดังกล่าวให้เป็นเขตปฏิรูปที่ดิน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้